

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **BIO ZAHRADY A REALIZACE s. r. o.**, IČ 01423983, Na Roudné 443/18, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, IČ 66003008, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č.j. 39/2017-110-SDNA/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „krajský úřad“), ze dne 14. 12. 2016, č.j. DSH/16091/16 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla žalobci podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

(dále jen „zákon o silniční dopravě“), uložena pokuta ve výši 95 000 Kč za protiprávní jednání spočívající v tom, že jako dopravce nezajistil, aby V. T., řidič dopravcem provozovaného vozidla tovární značky MAN, RZ: X, o celkové hmotnosti 11 990 kg, řádně vedl záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, neboť tento řidič v rozporu s článkem 27 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy (dále též „nařízení č. 165/2014“), nepoužíval k vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku vlastní osobní kartu řidiče č. X, ale v době silniční kontroly Policie ČR v obci Klatovy dne 18. 7. 2016 v 11:22 hodin a bezprostředně před touto kontrolou používal k vedení svého záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku cizí kartu řidiče č. X vydanou na jméno P. P.. Žalobce tím porušil § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 27 odst. 2 nařízení 165/2014 a dopustil se správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Rozhodnutím Ministerstva dopravy, odboru silniční dopravy, ze dne 14. 2. 2017, čj. 39/2017-110-SDNA/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla k odvolání žalobce dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), snížena uložená pokuta z 95 000 Kč na 85 000 Kč a byla prodloužena splatnost uložené pokuty a nákladů řízení (výrok I.); ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno (výrok II.).
3. Žalobou ze dne 3. 4. 2017, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) prostřednictvím datové zprávy dne 4. 4. 2015, ve znění doplnění žaloby ze dne 2. 5. 2017, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstančního.
4. Zákon o silniční dopravě mimo jiné upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie podmínky provozování silniční dopravy silničními motorovými vozidly prováděné pro vlastní a cizí potřeby za účelem podnikání, jakož i práva a povinnosti právnických a fyzických osob s tím spojené.
5. Nařízení č. 165/2014 stanoví povinnosti a požadavky týkající se konstrukce, montáže, používání, zkoušení a kontroly tachografů používaných v silniční dopravě za účelem kontroly dodržování nařízení (ES) č. 561/2006, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/15/ES a směrnice Rady 92/6/EHS.
6. Správní řízení upravuje správní řád.

[II] Žaloba

7. Žalobce nesouhlasil s výše uvedenými rozhodnutími správních orgánů, především s tím, že by nezajistil, aby V. T., řidič žalobcem provozovaného vozidla, řádně vedl záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, neboť daná cesta byla tímto zaměstnancem uskutečněna pouze k soukromým účelům, nešlo tedy o výkon závislé činnosti pro žalobce, resp. daná cesta nebyla realizována pro účely žalobce. Žalobce k tomu uvedl, že předmětné vozidlo není dokonce ani v jeho (žalobcově) majetku.
8. Žalobce měl za to, že skutečnost, že by v rozhodné době bylo dané vozidlo využíváno pro účely žalobce, nebylo ze strany policejního orgánu a dále ze strany žalovaného jednoznačně prokázáno, a nelze tak dovozovat odpovědnost žalobce za dané jednání, neboť

tento zaměstnanec v době provádění kontroly nebyl v pracovní době a konal danou cestu pro své soukromé účely. Totéž bylo sděleno policejnímu orgánu, který kontrolu zaměřenou na dodržování zákona o silniční dopravě prováděl.

9. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že pokud došlo k užití nesprávné osobní karty řidiče panem V. T., jednalo se pouze o omyl na straně zaměstnance žalobce, nikoli o úmyslné jednání ze strany tohoto zaměstnance. Žalobce neměl možnost žádným způsobem ovlivnit tuto skutečnost, což potvrdil při provádění kontroly policejnímu orgánu i jeho zaměstnanec. V době, kdy byla provedena kontrola provozování nákladní dopravy ze strany Policie ČR zaměřená na dodržování zákona o silniční dopravě, nevykonával zaměstnanec žalobce závislou činnost pro žalobce, ale jednalo se o využití vozidla k soukromým účelům. Vozidlo zaměstnanec žalobce používá mimo jiné běžně i pro své soukromé účely, a to i v pracovní době. Tuto skutečnost p. T. potvrdil rovněž policistům, kteří prováděli kontrolu.
10. Žalovaný dožádal v rámci provádění dokazování právnickou osobu Holz Schiller s. r. o. o sdělení, kdo byl odběratelem zakázky ze dne 18. 7. 2016, na kterou byl vystaven zjednodušený daňový doklad č. 4780, jehož kopie byla vyhotovena při silniční kontrole dne 18. 7. 2016. Dle podané zprávy z 15. 11. 2016 byl zrealizován odběr dle tohoto dokladu s tím, že na uvedeném daňovém dokladu je jako odběratel zboží uveden žalobce.
11. Žalobce měl za to, že tato skutečnost neprokazuje, že daná cesta byla realizována v rámci výkonu závislé činnosti pro žalobce, neboť předmětné vozidlo užíval zaměstnanec rovněž k soukromým účelům a soukromým cestám, které opakovaně realizoval i v průběhu pracovní doby.
12. Žalobce dále namítl, že v dané věci nelze aplikovat zákon o silniční dopravě, když cesta byla panem V. T. uskutečněna výlučně k soukromým účelům. Nešlo tedy o silniční dopravu dle zákona o silniční dopravě, neboť v rozhodné době nebyla uskutečňována přeprava věcí (nákladní doprava) pro účely žalobce. Nebylo tak jednoznačně prokázáno, že by došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, jak je uvedeno v prvoinstančním rozhodnutí.
13. Žalobce dále doplnil, že nemá ani koncesi, na základě které by mohl provozovat silniční dopravu pro cizí potřeby, a tudíž nelze v daném případě aplikovat zákon o silniční dopravě. S ohledem na uvedené skutečnosti je žalobce toho názoru, že jej ani nelze považovat za dopravce dle zákona o silniční dopravě, když téměř veškerá doprava uskutečňovaná pro účely žalobce, tj. pro vlastní účely žalobce, je z jeho strany řešena externě subdodávkami. Nelze tedy považovat za prokázané, že by daná cesta byla vykonávána pro účely žalobce na základě toho, že se v rozhodné době nacházelo ve vozidle zboží pro něj určené a že daná cesta byla realizována v rámci výkonu závislé činnosti pro žalobce.
14. Žalobce se domníval, že zákon o silniční dopravě není možno v dané věci aplikovat, neboť ve smyslu § 2 odst. 1 až 4 zákona o silniční dopravě žalobce není dopravcem, nevykonává ani silniční dopravu dle zákona o silniční dopravě a ustanovení tohoto zákona se tak na něj nevztahují.
15. Žalobce zdůraznil, že není provozovatelem předmětného vozidla, kterým byla uskutečňována soukromá cesta jeho zaměstnance V. T., neboť dané vozidlo není ve vlastnictví žalobce.

16. Žalobce si je zcela vědom svých zákonných povinností, které mu zákon ukládá jako účastníkovi provozu na pozemních komunikacích, totiž dbát o to, aby jeho zaměstnanci, obzvláště řidiči motorových vozidel, dodržovali platné předpisy. Žalobce má dále za to, že podnikl veškerá možná opatření, aby všichni řidiči jím provozovaných vozidel stanovené podmínky respektovali. S výjimkou proškolení svých zaměstnanců a neustálého napomínání k dodržování platných norem však žalobce nemá jinou objektivní možnost kontrolovat, zda jeho zaměstnanci v danou chvíli všechny předpisy řádně plní, a to především v době, kdy je realizována jejich soukromá cesta za soukromými účely, jako je tomu v daném případě. Žalobce zpětně provádí kontroly a v případě zjištění pochybení se snaží takovým situacím předejít, nicméně nemá možnost zabránit porušení právního předpisu právě ve chvíli, kdy k němu dochází. S ohledem na uvedené je žalobce toho názoru, že k naplnění veřejnoprávní odpovědnosti nepostačuje prokázání protiprávního jednání, když povinným znakem skutkové podstaty správního deliktu je zákonný předpoklad „příkázání“ nebo „dovolení“. Pokud není prokázán uvedený zákonný předpoklad, má žalobce za to, že nelze vůči právnické osobě vyvozovat veřejnoprávní odpovědnost. V daném případě proto je dle názoru žalobce nezbytné ve správním řízení prokázat, že provozovatel předmětné jízdní soupravy buď přikázal, a to konkrétním konáním uskutečněným buď v písemné nebo v ústní formě, nebo dovolil (písemně, ústně či mlčky), aby tato jízdní souprava byla provozována v rozporu s platnou právní úpravou. Žalobce má za to, že to se ze strany žalovaného nepodařilo prokázat a opětovně poukazuje na skutečnost, že vozidlo bylo v době provádění kontroly ze strany Policie ČR užíváno k soukromým účelům zaměstnancem žalobce. Žalobce má tak za to, že v předchozích řízeních prokázal, že své povinnosti neporušil, neboť k žádnému nezákonnému jednání ze strany žalobce nedošlo. Žalobce klade důraz na dodržování svých zákonných povinností, které mu zákon ukládá jako účastníkovi provozu na pozemních komunikacích a dále, že spáchání jakéhokoli správního deliktu nebylo ze strany žalovaného žalobci prokázáno.
17. Pokud soud shledá, že došlo k nezákonnému jednání ze strany žalobce, pak má žalobce za to, že pokuta, která mu byla uložena je zcela neadekvátní a vysoká, neboť by pro žalobce mohla mít nepříznivé až likvidační finanční důsledky. S ohledem na uvedené tak považuje žalobce za přiměřené, aby v případě, že bude shledáno porušení jeho povinností, byla uložená pokuta snížena na co nejnížší částku, příp. aby bylo od uložení této pokuty upuštěno, především s ohledem na majetkové poměry žalobce a dále i s ohledem na skutečnost, že spáchání daného přestupku nebylo žalobci ze strany žalovaného nikterak prokázáno.
18. Žalobce má tak v návaznosti na výše uvedené skutečnosti za to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je nezákonné a řízení, které mu předcházelo, trpí vadami.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný ve vyjádření ze dne 31. 5. 2017 k žalobě uvedl, že se domnívá, že žaloba vůči napadenému rozhodnutí byla podána po lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 2. 2017, avšak žalobou jej napadl až dne 2. 5. 2017. Žalovaný se domnívá, že žalobce dne 3. 4. 2017 zažaloval chybný subjekt, když napadl pouze prvoinstanční rozhodnutí krajského úřadu.
20. K námitce žalobce, že jízda s jeho vozidlem byla uskutečněna pouze k soukromým účelům zaměstnance T., nešlo tedy o výkon činnosti pro žalobce, ale řidič T. používal vozidlo

k soukromým účelům a cestám i v průběhu pracovní doby, žalovaný uvedl, že otázkou nedostatku pasivní legitimace žalovaného se zabýval již v napadeném rozhodnutí a odkazuje na obsah správních spisů. Námitku žalobce nelze přijmout, neboť Policií České republiky byl zjištěn a detailně popsán průběh události předcházející samotné silniční kontrole dne 18. 7. 2016. Ve spisové dokumentaci je založen dostatek důkazů svědčících o tom, že řidič T. s vozidlem vyjel z areálu Holz Schiller s. r. o. O této skutečnosti svědčí jak úřední záznam vyhotovený dne 18. 7. 2016, kde příslušný pracovník Policie České republiky popsal průběh kontroly i události jí předcházející, ale i samotný protokol o kontrole. Dle odvolacího orgánu je jak z protokolu o kontrole, tak z úředního záznamu a ze zjednodušeného daňového dokladu č. 4780, který dne 18. 7. 2016 vystavil Holz Schiller s. r. o., bez pochyb zřejmé, že řidič T. dne 18. 7. 2016 naložil u společnosti Holz Schiller s. r. o. dřevní odpad - kůru, kterou dopravoval vozidlem. Žalovaný dále uvedl, že ze spisové dokumentace je rovněž bez pochyb zřejmé, že řidič T. dne 18. 7. 2016 vykonával závislou práci pro žalobce, neboť ve spisovém materiálu Policie České republiky č. j. KRPP-112434-6/PŘ-2016-030406 je založen předmětný zjednodušený daňový doklad č. 4780, ze kterého vyplývá, že žalobce dne 18. 7. 2016 odebral 14,49 prm dřevního odpadu kůry v ceně 4 208 Kč, řidič T. právě dne 18. 7. 2016 vyjel s vozidlem z areálu Holz Schiller s. r. o. a z protokolu o kontrole bez pochyb vyplývá, že nákladem byla dřevní kůra. Náklad se tedy shoduje s žalobcem odebraným zbožím a shoduje se rovněž místo nákladu vozidla s místem odběru předmětu kupní smlouvy. Tuto skutečnost potvrdil na žádost krajského úřadu i Holz Schiller s. r. o. dopisem ze dne 11. 11. 2016.

21. Žalovaný nevyloučil možnost, že řidič T. používá vozidlo ke svým soukromým účelům i během pracovní doby. Ze spisové dokumentace, z popisu skutku a skutkového zjištění Policií České republiky je však bez důvodných pochybností zcela zřejmé, že předmětnou jízdu dne 18. 7. 2016 vykonával řidič T. pro žalobce, a za jednání řidiče T., a proto žalobce co do odpovědnosti za jiný správní delikt dle zákona o silniční dopravě odpovídá. Krajský úřad, tak žalovaný postupovali zcela se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 a 50 správního řádu, když zjistili skutkový stav, o kterém nepanují důvodné pochybnosti, a zcela bez pochyb rovněž zjistili, že za předmětný skutek je zcela bez pochyb odpovědný žalobce, neboť postavili najisto, že předmětnou dopravu vykonal žalobce.
22. Ze spisové dokumentace rovněž vyplývá, že řidič T. řídil na cizí kartu řidiče vydanou na jméno P. P., přičemž z identifikačních dat uvedených na kartě řidiče P. je zřejmé, že se jedná o jediného jednatele a společníka žalobce pana P. P., nar. X, trvalým pobytem X. Je tedy zřejmé, že jednatel a společník žalobce umožnil řidiči T. použít svou vlastní kartu k řízení vozidla.
23. Stran žalobcovy námitky, že v daném případě neměl být aplikován zákon o silniční dopravě, žalovaný vysvětlil, že ze spisové dokumentace a dopravy provedené žalobcem dne 18. 7. 2016 bez pochyb vyplývá, že žalobce je co do dopravy vykonané dne 18. 7. 2016 dopravcem dle § 2 odst. 4 zákona o silniční dopravě, když dne 18. 7. 2016 prováděl dopravu pro vlastní potřeby podle § 2 odst. 2 zákona o silniční dopravě, neboť si předmětnou dopravou zajišťoval vlastní podnikatelskou činnost. Na žalobce se proto vztahují povinnosti uvedené v § 3 zákona o silniční dopravě. Dle ustanovení § 2 odst. 14 zákona o silniční dopravě velkým vozidlem je vozidlo nebo jízdní souprava o největší povolené hmotnosti přesahující 3,5 tuny, jsou-li určeny k přepravě zvířat nebo věcí. Žalovaný dále uvedl, že na dopravce dle § 2 odst. 4 zákona o silniční dopravě se vztahují povinnosti uvedené v § 3 zákona o silniční dopravě, přičemž povinnosti stanovené v § 3 odst. 2 zákona o silniční dopravě, tedy dle písm. a) zajistit řádné vedení záznamů o době

řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, se vztahují na tuzemského dopravce provozující dopravu velkými vozidly. Kontrolované vozidlo mělo nejvyšší povolenou hmotnost 11 990 kg. Lze tedy shrnout, že žalobce bez důvodných pochyb provozoval silniční dopravu pro vlastní potřeby velkým vozidlem a spadá pod působnost zákona o silniční dopravě, když na něj dopadají povinnosti stanovené v § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě.

24. K argumentu, že vozidlo není ve vlastnictví žalobce, tudíž žalobce není jeho provozovatelem, žalovaný uvedl, že pro vznik odpovědnosti za porušení povinnosti dle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, tj. za nezajištění řádného vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, není předmětné to, zda odpovědná osoba vlastní kontrolované vozidlo či nikoliv, ale zda provozuje dopravu, respektive zda prováděla kontrolovanou jízdu za užití kontrolovaného vozidla. Námitku tedy nelze přijmout, když je bez pochyb zřejmé, že kontrolovanou dopravu dne 18. 7. 2016 provozoval žalobce. Pro úplnost žalovaný uvedl, že kopii osvědčení o registraci vozidla přiložil žalobce již ke svému doplnění odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu ze dne 14. 12. 2016, čj. DSH/16091/16. Z osvědčení je zřejmé, že vlastníkem vozidla byla v době pořízení kopie osvědčení o registraci vozidla právnická osoba P. P. s.r.o. (od 21. 8. 2014 P. P. - zahrady s.r.o.), se sídlem Hlávkova 761, 339 01 Klatovy, IČO: 280 53 516, jejímž jediným jednatelem a společníkem je totožná osoba jako jediný jednatel a společník žalobce, tedy pan P. P., nar., trvalým pobytem X.
25. K tvrzením žalobce stran toho, že podnikl veškerá možná opatření, aby řidiči jím provozovaných vozidel respektovali pravidla provozu na pozemních komunikacích, žalovaný konstatoval, že odpovědnost dopravce podle zákona o silniční dopravě je konstruována na principu objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za výsledek bez ohledu na zavinění a bez možnosti jakýchkoliv liberačních důvodů, tj. jako absolutní objektivní odpovědnost. Objektivní odpovědností dopravce v souvislosti s interpretací slova „zajistit“ se zabýval již několikrát také Nejvyšší správní soud, např. v rozsudcích čj. 9 As 36/2007-59 a čj. 2 As 92/2008-76, kde potvrdil, že se dopravce nemůže zprostit odpovědnosti prokázáním preventivního jednání vůči řidiči (tedy také pravidelným školením a poučením nebo kontrolováním), když k vyvození odpovědnosti stačí pouhý fakt porušení či nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě. Ani Ústavní soud neshledal rozpor předmětné úpravy s ústavními předpisy (Nález III. ÚS 944/08). Žalovaný shrnul, že dopravce se nemůže z odpovědnosti za porušení povinností dle zákona o silniční dopravě liberovat. Nadto žalovaný uvedl, že v předmětném řízení byl projednáván jiný správní delikt žalobce za porušení povinnosti podle zákona o silniční dopravě, nikoliv za porušení povinností dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V řízení tedy nebyla projednávána odpovědnost žalobce jako účastníka řízení provozu na pozemních komunikacích, ale odpovědnost dopravce dle zákona o silniční dopravě.
26. K další žalobcově námitce, v níž spekuluje o tom, že k naplnění veřejnoprávní odpovědnosti nepostačuje prokázání protiprávního jednání, když povinným znakem skutkové podstaty správního deliktu je zákonný předpoklad „příkázání“ nebo „dovolení“, přičemž pokud není prokázán uvedený předpoklad, má žalobce za to, že vůči němu nelze vyvodit veřejnoprávní odpovědnost, žalovaný opět odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, čj. 2 As 92/2008-76, kde tento soud judikoval, že jednání řidiče je dopravci přičitatelné, neboť protiklad povinnosti dopravce „zajistit“, tedy

„nezajistit“, tvoří normativní základ pro uložení sankce, přičemž dle Nejvyššího správního soudu je povinnost „zajistit“ třeba interpretovat jako garanci na straně dopravce za dodržení předmětného ustanovení a jen tento výklad je schopen zajistit efektivní fungování dané právní normy a naplnění jejího smyslu účelu, kterým je zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále judikoval, že chráněný zájem, tj. zdraví a život všech účastníků silničního provozu, převažuje nad rizikem, že případné svévolné protiprávní jednání řidiče půjde k tíži dopravce, který je vzhledem k němu zpravidla v postavení zaměstnavatele, tj. nadřízeného, a to zejména za situace, kdy na řidiče dopadá souběžně odpovědnost podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

27. K návrhu žalobce na snížení pokuty žalovaný uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zabýval úvahami o výši uložené pokuty, přičemž postupoval dle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě a přihlédl též k majetkovým poměrům žalobce. Žalovaný neshledal, že by uložená pokuta měla pro žalobce s ohledem na jeho majetkové poměry likvidační důsledky, navíc žalobce může požádat krajský úřad o rozložení pokuty do splátek či posečkání s placením podle ustanovení § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Je bez pochyb zřejmé, že jakýkoliv správní trest má pro pachatele nepříznivé následky, ale s ohledem na dané skutečnosti, jsou tyto následky pro žalobce přiměřené. Žalovaný rovněž postupoval s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 64/2013-66, kde Nejvyšší správní soud připomíná, že uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání a odrážet závažnost a společenskou nebezpečnost spáchaného deliktu, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek.

[IV] Replika

28. Žalobce v replice ze dne 10. 7. 2017 k vyjádření žalovaného zopakoval některá tvrzení obsažená již v žalobě samé, sporoval průkaznost dokladu vystaveného dne 18. 7. 2016 společností Holz Schiller a dále doplnil, že i za předpokladu, že by žalobcem odebrané zboží dne 18. 7. 2016 bylo totožné se zbožím, které vezl v době kontroly pan T., nemohl by být za dopravce označen žalobce. Kontrolované vozidlo, tj. nákladní vozidlo tovární značky MAN, RZ X, totiž není vlastnictvím žalobce a žalobce ani není provozovatelem předmětného vozidla. Žalobce je proto přesvědčen, že i v případě, že by došlo ke spáchání tvrzeného správního deliktu, nemohlo by být správní řízení zahájeno s žalobcem, ale s provozovatelem vozidla. Žalobce však v době silniční kontroly dopravcem nebyl a ani jím být nemohl, což žalovaný sám ve svém vyjádření uvádí. Žalobce by v tomto případě tak byl pouze odběratelem zboží, ovšem nikoliv dopravcem.
29. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že vlastníkem a provozovatelem vozidla je právnická osoba P. P. - zahrady s.r.o. Žalobce dané považuje za zmatečné a nechápe, na základě čeho je dle tvrzení žalovaného za údajný správní delikt odpovědný žalobce. Žalovaný tak dle žalobcova názoru nikterak neprokázal, že žalobce prováděl přepravu zboží, když pouze uvedl, že v tentýž den, kdy došlo k silniční kontrole předmětného vozidla, žalobce odebral u společnosti Holz Schiller, s.r.o., dřevní kůru, ovšem již neuvedl, jak a kým mělo být toto zboží přepravováno, resp. neprokázal, že toto zboží bylo přepravováno žalobcem.
30. Žalovaný nepochopitelně uvádí, že jediným jednatelem a společníkem jak žalobce, tak společnosti P. P. - zahrady s.r.o., je pan P. P.. Toto tvrzení je však taktéž irelevantní, přičemž žalobce z tohoto nabývá dojmu, že žalovaný se snaží své pochybení v identifikaci

případné odpovědné osoby zakrýt tím, že mezi společnostmi existují nějaké vazby. Daná skutečnost je však pro posouzení případného správního deliktu nepodstatná.

[V] Duplika žalovaného

31. Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce ze dne 10. 7. 2018 odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, správní spis i své předchozí vyjádření k žalobě a uzavřel, že má za to, že ve věci postupoval v souladu se správním řádem a právními předpisy vztahujícími se k provozování silniční dopravy a navrhl žalobou zamítnout.

[VI] Původní rozhodnutí krajského soudu, rozsudek NSS

32. Krajský soud rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č.j. 30 A 56/2017-69 (dále jen „původní rozsudek KS“), kterým žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud (ke kasační stížnosti žalobce) rozsudkem ze dne 23. 6. 2020, č.j. 2 As 363/2018-50, původní rozsudek KS zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (dále jen „rozsudek NSS“). Kasační soud v rozsudku mj. konstatoval: „[34] Lze shrnout, že krajský soud se sice věcně zabýval skutečnostmi rozhodnými jak pro závěr o přičitatelnosti, tak o případném zproštění odpovědnosti za přestupek, nečinil tak však po právní stránce podle shora zmíněných ustanovení zákona o přestupcích. (...) [36] Dále posoudí, zda je jednání řidiče T. přičitatelné stěžovatelce. V rámci toho může být vhodné provést stěžovatelkou navržené důkazy, blíže se zabývat údajnou „soukromou aktivitou“ pana T.a (dle dosavadních zjištění se nicméně tvrzení stěžovatelky o tom nejvíce věrohodné; v tom je třeba zatímtním závěrům krajského soudu přisvědčit) a vyjasnit vztah mezi stěžovatelkou a obchodní společností P. P. - zahrady s.r.o., která má být vlastníkem vozidla, jež řídil pan T.. Důkazní návrhy krajský soud posoudí z hlediska jejich užitečnosti pro zjištění rozhodných skutkových okolností. Pokud bude mít za to, že navržené důkazy či některé z nich není třeba provést, přezkoumatelně ve svém rozhodnutí uvede, z jakých důvodů k tomuto závěru dospěl. [37] Pokud krajský soud zjistí, že jednání pana T. je přičitatelné stěžovatelce a že jsou naplněny i další podmínky její odpovědnosti za přestupek, bude se zabývat tím, zda není naplněn liberační důvod podle § 21 zákona o přestupcích. [38] Krajský soud neopomene zabývat se z úřední povinnosti i otázkou možného promlčení nyní zkoumaného jednání, zvláště pak s ohledem na recentní nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že před Ústavním soudem probíhá i řízení o návrhu na zrušení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích (sp. zn. Pl. ÚS 4/20).“.

[VII] Nové posouzení věci krajským soudem

33. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
34. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
35. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
36. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
37. Při jednání před soudem dne 25. 8. 2021 žalovaný setrval na své argumentaci. Žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil.
38. Žaloba není důvodná.

39. Soud se znovu musí vyslovit k tvrzení žalovaného o tom, že žaloba byla podána opožděně. Není pochyb o tom, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 2. 2017. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V souzené věci nebyla ona jiná lhůta stanovena, a tak nejzazším termínem pro podání žaloby bylo datum 17. 4. 2017 (den 16. 4. 2017 připadl na neděli). Žaloba byla do datové schránky soudu doručena dne 4. 4. 2017. Fakt, že žalobce chybně uvedl jako žalovaného prvoinstanční správní orgán, nemá na včasnost žaloby vliv, neboť podle § 69 s. ř. s. platí, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. To, kdo je v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) pasivně legitimován, tak vyplývá přímo ze zákona. Stejně tak nemělo na včasnost žaloby vliv ani to, že se žalobce domáhal zrušení pouze prvoinstančního rozhodnutí. Z obsahu žaloby jednak vyplývalo, že uplatněné námitky brojí i proti rozhodnutí žalovaného, nadto všechny nedostatky byly odstraněny v podání ze dne 2. 5. 2017. Žaloba tak byla včasná a bylo ji možno projednat.
40. Soud se dále zaměřil na otázku možného promlčení protiprávního jednání, k němuž došlo dne 18. 7. 2016. Prvoinstanční rozhodnutí je datováno dne 14. 12. 2016, napadené rozhodnutí pak dne 14. 2. 2017. V době spáchání správního deliktu (= 18. 7. 2016) na věc dopadalo znění § 36 odst. 1 zákona o silniční dopravě, podle kterého platilo: *„K projednání správního deliktu v prvním stupni je příslušný dopravní úřad, v jehož správním obvodu byla provedena kontrola, na jejímž podkladě byl správní delikt zjištěn, nebo Ministerstvo dopravy, jedná-li se o mezinárodní linkovou osobní dopravu. Řízení o uložení pokuty lze zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy o porušení uvedených povinností dozvěděl, nejpozději však do pěti let ode dne, kdy k porušení došlo.“* Podmínka věty druhé uvedeného ustanovení byla naplněna, prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno necelých 5 měsíců po spáchání správního deliktu.
41. Dále, rozšířený senát NSS dospěl v rozsudku ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46, mj. k tomuto závěru: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
42. Ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož § 112 odst. 1 platí: *Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*
43. Zákon o odpovědnosti za přestupky obsahoval v § 112 rovněž odst. 2, podle kterého platilo: *Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne*

dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a sp. zn. Pl. ÚS 4/20 byl však druhý odstavec § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky zrušen, a to ke dni 21. 7. 2020.

44. Z výše uvedeného lze tedy učinit mezitímní rozhodnutí, že v době spáchání správního deliktu tu byla stanovena lhůta, do kdy nejpozději musí být ve věci správního deliktu zahájeno řízení; lhůta, do kdy nejpozději musí být ve věci pravomocně rozhodnuto, určena nebyla.
45. Soud proto obrátil pozornost na úpravu týkající se prekluze odpovědnosti za přestupek (ode dne 1. 7. 2017 správní delikt = přestupek).
46. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupek platí: *„Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“*
47. Podle § 30 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupek platí: *„Promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“* V souzené věci se jedná o případ sub. b), neboť horní hranice sazby činí 500 000 Kč.
48. Podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupek platí: *„Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“*
49. Podle § 32 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupek platí: *„Do promlčecí doby se nezapočítává doba, a) po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, b) po kterou bylo řízení o přestupku přerušeno proto, že bylo možné očekávat uložení trestu obviněnému z přestupku za jiný skutek v trestním řízení, přičemž správní trest, který lze uložit v řízení o přestupku, je bezvýznamný vedle trestu, který by bylo možné uložit v trestním řízení, c) po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, d) po kterou trvalo podmíněné upuštění od uložení správního trestu.“*
50. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupek platí: *„Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
51. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupek platí: *„Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.“*
52. Shrnutí, v souzené věci tu byla tříletá promlčecí doba [§ 30 písm. b)], která počala běžet dne 19. 7. 2016 (§ 31 odst. 1). Odpovědnost za přestupek, byť došlo k přerušení promlčecí doby oznámením o zahájení řízení a posléze vydáním správního rozhodnutí, by zanikla nejpozději dne 18. 7. 2021. Ale, ve smyslu § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupek se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. To bylo ve věci vedeno od 4. 4. 2017 (napadla žaloba) do srpna 2021/října 2021 (jednání krajského soudu/právní moc rozsudku krajského soudu). Lze tedy uzavřít, že k zániku odpovědnosti za přestupek ve věci nedošlo.

53. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku NSS konstatoval toto (krácení textu, resp. jeho zvýraznění podtržením provedl krajský soud: „[25] Zákon o silniční dopravě ukládal v § 3 odst. 2 písm. a) povinnosti dopravci a v § 35 odst. 2 písm. h) pak stanovil za porušení těchto povinností sankci. Odpovědnost za nesplnění těchto povinností byla vystavěna na principu objektivní odpovědnosti dopravce, tedy bez ohledu na jeho zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2010, č. j. 9 As 71/2009 - 67, či rozsudek ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 92/2008 - 76). Doprovce za uvedené porušení povinností odpovídal sám, bez ohledu na to, zda jiný subjekt (řidič) byl shledán odpovědným za své protiprávní jednání, či nikoli.

[26] Účinností zákona o přestupcích se však právní stav rozhodný pro krajský soud změnil a původní neomezená objektivní odpovědnost za výše uvedené správní delikty podle zákona o silniční dopravě se v případě stěžovatelky změnila v odpovědnost právnické osoby za přestupek. Přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona o přestupcích (...) tomuto závěru nebrání, právě naopak – zásadu užití pro pachatele příznivějšího pozdějšího práva na jednání, na která před účinností mírnějšího práva dopadala dřívější přísnější úprava, obsahuje též, aniž by stanovoval výslovně, že by toto nemělo platit pro soudní přezkum. Usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, tedy nebylo novou právní úpravou obsahově překonáno (a ve svých základech ani rozhodnutím běžného zákonodárce překonáno být nemohlo, neb stojí na zásadách ústavní povahy).

[27] Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích platí: Právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaku přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.

[28] Za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje mimo jiné i zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení [§ 20 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích].

[29] Odpovědnost právnické osoby za přestupek ani podle nové úpravy není podmíněna zaviněním, je však omezena obecným liberačním důvodem. Podle § 21 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích platí: (1) Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. (2) Právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.“.

[30] Přičitatelnost jednání řidiče V. T. byla krajským soudem zkoumána toliko podle pravidel právní úpravy účinné ke dni rozhodnutí žalovaného. Liberační důvod nebyl krajským soudem v řízení před ním zkoumán vůbec.

[31] Jádrem problému tematizovaného stěžovatelkou v kasační stížnosti lze shrnout tak, že pro přestupek, o nějž v projednávané věci jde, bylo rozhodné, komu lze přičítat jednání, jímž byly naplněny znaky skutkové podstaty daného deliktu. Ty spočívají zejména v tom, že ten, kdo je „tuzemským dopravcem“ ve smyslu zákona o silniční dopravě, nezajistí, že v jím užívaném

vozidle, u něhož to s ohledem na jeho technické parametry zákon vyžaduje (o tom není u nákladního automobilu, jež řidič T. řídil, sporu), byl v době jeho užívání dopravcem veden potřebný záznam o provozu. Jeho součástí muselo být vedení evidence o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku toho řidiče, který vozidlo řídil. Řidič T. byl tím, kdo měl vozidlo, včetně záznamového zařízení, v rozhodné době ve své „moci“, a tedy mohl zajistit, aby byla evidence řádně vedena, tj. vedena na jeho jméno, a nikoli na jméno P. P., v rozhodné době jednatele a jediného společníka stěžovatelky. Možnost to zajistit pan T. zjevně měl – z dosavadních zjištění neplyne nic, co by v tom objektivně bránilo. Otázkou pak je, komu lze jednání řidiče T. přičítat – nabízí se v podstatě tři alternativy: jemu samému jako fyzické osobě, stěžovateli jako jeho zaměstnavateli, anebo vlastníku vozidla (jímž dle tvrzení stěžovatelky nebyla stěžovatelka). Tomu, že přičítat T. jednání je třeba stěžovatelce a že ona byla v rozhodné době „doprovodem“, nasvědčuje v tuto chvíli kombinace dvou okolností signalizujících úzkou vazbu jednání řidiče T. a stěžovatelky – vozidlo řídil tento řidič, jenž byl jejím zaměstnancem (a to v době, která obvykle bývá dobou pracovní), a byl jím přepravován materiál, který stěžovatelka odebrala od dodavatele jako podnikatelka a u něhož je s ohledem na jeho povahu vysoce pravděpodobné, že měl sloužit k podnikatelské činnosti stěžovatelky.

[32] Otázka, kdo byl vlastníkem samotného vozidla (jiná společnost s ručením omezeným, jejímž jediným společníkem a jednatelem v rozhodné době byl taktéž P. P.; v rozhodné době měla obchodní firmu P. P. - zahrady s.r.o., IČ: 28053516), nemusí být ohledem na výše uvedenou kombinaci dvou okolností důležitá, ledaže by řidič T. materiál zjevně určený pro stěžovatelku přepravoval jakožto zaměstnanec obchodní společnosti P. P. - zahrady s.r.o. či touto společností jinak k tomu zjednaná osoba.

[33] Co se týče liberačního důvodu, ten nebyl krajským soudem výslovně zkoumán. Stěžovatelka však argumentovala, že podnikla veškerá možná opatření, aby její řidiči dodržovali zákonem stanovené povinnosti. Krajský soud se s její argumentací neztotožnil. Poukázal na to, že stěžovatelka umožnila, aby v použitém vozidle byla karta jiného řidiče než pana T.

54. Soud na tomto místě připomíná, že prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 85 000 Kč za správní delikt podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil porušením § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 27 odst. 2 nařízení č. 165/2014 tím, že jako dopravce nezajistil, aby V. T., řidič dopravcem provozovaného vozidla tovární značky MAN, RZ: X, o celkové hmotnosti 11 990 kg, řádně vedl záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, neboť tento řidič v rozporu s článkem 27 odst. 2 nařízení č. 165/2014 nepoužíval k vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku vlastní osobní kartu řidiče č. X, ale v době silniční kontroly Policie ČR v obci Klatovy dne 18. 7. 2016 v 11:22 hodin a bezprostředně před touto kontrolou používal k vedení svého záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku cizí kartu řidiče č. X vydanou na jméno P. P.. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
55. Podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, *dopravní úřad nebo ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 3 odst. 2 nebo 3 nebo s § 27 nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést, nebo tento záznam neuschová po stanovenou dobu.*

56. Podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě *tuzemský dopravce je povinen zajistit, aby v každém vozidle byly při provozu tyto doklady záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, pokud je povinen jej vést podle odstavce 2.*
57. Dle čl. 27 odst. 2 nařízení č. 165/2014 *smí být řidič držitelem pouze jedné platné karty řidiče a je oprávněn používat pouze vlastní osobní kartu řidiče. Řidič nesmí používat kartu řidiče, která je vadná nebo jejíž platnost skončila.*
58. Podle § 2 odst. 2 zákona o silniční dopravě, *silniční doprava pro vlastní potřeby je doprava, kterou se zajišťuje podnikatelská činnost, k níž je osoba provozující silniční dopravu oprávněna podle zvláštních právních předpisů a při níž nedochází ke vzniku závazkového vztahu, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí.*
59. Podle § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě, *silniční doprava pro cizí potřeby je doprava, při níž vzniká mezi provozovatelem silniční dopravy a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje, závazkový vztah, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí.*
60. Podle § 2 odst. 4 zákona o silniční dopravě *dopravce je fyzická nebo právnická osoba provozující silniční dopravu. Tuzemský dopravce je dopravce, který provozuje silniční dopravu pro cizí potřeby na základě koncese nebo silniční dopravu pro vlastní potřeby k zajištění své podnikatelské činnosti vykonávané na základě živnostenského nebo jiného oprávnění uděleného podle zvláštního právního předpisu orgánem České republiky. Podnikatel v silniční dopravě je tuzemský dopravce provozující silniční dopravu pro cizí potřeby.*
61. Nebylo sporu o tom, že vozidlo kontrolované policií řídil v inkriminovaný den V. T.. Leitmotivem žalobních námitek bylo tvrzení, že V. T. uskutečnil předmětnou cestu, v rámci které byl kontrolován hlídkou Policie ČR, nikoliv jako zaměstnanec společnosti žalobce, ale jako soukromá osoba k soukromým účelům. Prizmatem názoru vyjeveného v rozsudku NSS byl krajský soud zavázán posoudit věc skrze novou právní úpravu, tedy zákona o odpovědnosti za přestupek.
62. Podle § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupek platí: „*Právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaku přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.*“
63. Podle § 21 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupek platí: (1) *Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.* (2) *Právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.*
64. Kasační soud v rozsudku NSS mj. konstatoval (zvýraznění podtržením provedl krajský soud): „Otázkou pak je, komu lze jednání řidiče T. přičítat – nabízí se v podstatě tři alternativy: jemu samému jako fyzické osobě, stěžovatelce jako jeho zaměstnavateli, anebo vlastníku vozidla (jímž dle tvrzení stěžovatelky nebyla stěžovatelka). Tomu, že přičítat T. jednání je třeba stěžovatelce a že ona byla v rozhodné době „dopravcem“, nasvědčuje v tuto chvíli kombinace

dvou okolností signalizujících úzkou vazbu jednání řidiče T. a stěžovatelky – vozidlo řídil tento řidič, jenž byl jejím zaměstnancem (a to v době, která obvykle bývá dobou pracovní), a byl jím přepravován materiál, který stěžovatelka odebrala od dodavatele jako podnikatelka a u něhož je s ohledem na jeho povahu vysoce pravděpodobné, že měl sloužit k podnikatelské činnosti stěžovatelky.“ Krajský soud pak musí dle Nejvyššího správního soudu posoudit, zda „je jednání řidiče T. přičitatelné stěžovateli. V rámci toho může být vhodné provést stěžovatelkou navržené důkazy, blíže se zabývat údajnou „soukromou aktivitou“ pana T. (dle dosavadních zjištění se nicméně tvrzení stěžovatelky o tom nejeví věrohodné; v tom je třeba zatímním závěrům krajského soudu přisvědčit) a vyjasnit vztah mezi stěžovatelkou a obchodní společností P. P. - zahrady s.r.o., která má být vlastníkem 2 As 363/2018 vozidla, jež řídil pan T.. Důkazní návrhy krajský soud posoudí z hlediska jejich užitečnosti pro zjištění rozhodných skutkových okolností. Pokud bude mít za to, že navržené důkazy či některé z nich není třeba provést, přezkoumatelně ve svém rozhodnutí uvede, z jakých důvodů k tomuto závěru dospěl.“

65. Soud připomíná, že v rámci provedené kontroly dne 18. 7. 2016 bylo zjištěno, že nákladní vozidlo registrační značky X řídil V. T., avšak do tachografu vozidla byla vložena karta řidiče na jméno P. P.. Oznaměním ze dne 17. 10. 2016, čj. DSH/13878/16, bylo s žalobcem zahájeno správní řízení za porušení specifikovaných povinností plynoucích ze zákona o silniční dopravě. Dne 7. 11. 2016 se k prvoinstančnímu správnímu orgánu dostavil P. P., jednatel účastníka řízení (žalobce), který k věci uvedl následující: „(...) K věci uvádím, že pan V. T., který byl kontrolován Policií ČR dne 18. 7. 2016, je zaměstnancem právnické osoby ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o., tuto přepravu jel pro vlastní účely s kontrolovaným vozidlem, které není v majetku firmy ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o. (...).“ Prvoinstanční správní orgán se následně obrátil na společnost Holz Schiller, s. r. o. s žádostí o sdělení, zda „na základě ve spisovém materiálu založené kopie dokladu o nákladu – zjednodušený daňový doklad č. 4780 ze dne 18. 7. 2016 byl (...) právnickou osobou ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o. objedнан odběr 14,49 prm (prostorových metrů) dřevního odpadu-kůry, zda byla tato zakázka realizována odběrem dne 18. 7. 2016, zda byl k této zakázce vystaven zjednodušený daňový doklad č. 4780 na částku 4 208 Kč a zda byla tato částka hrazena právnickou osobou ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o.“. Společnost Holz Schiller, s. r. o. dopisem ze dne 11. 11. 2016 potvrdila, že dne 18. 7. 2016 byl u ní realizován odběr dřevního odpadu – kůry v množství a ceně uvedené na vydaném dokladu č. 4780.
66. Žalobce byl následně (23. 11. 2016) vyzván k účasti na provádění důkazů listinami (specifikovány na čl. 9 správního spisu); této možnosti však nevyužil a listiny byly přečteny bez jeho přítomnosti. Poté bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí. Žalobce pak v odvolání znovu tvrdil, že V. T. použil dne 18. 7. 2016 vozidlo registrační značky X k soukromým účelům a nešlo tedy o výkon závislé činnosti pro žalobce. Užití nesprávné karty řidiče bylo omylem, nikoliv úmyslným jednáním. Žalobce rovněž zpochybnil odpověď společnosti Holz Schiller, s. r. o., která podle něj jednoznačně neprokazuje, že daná cesta byla realizována v rámci výkonu závislé činnosti pro účastníka řízení. V doplnění odvolání ze dne 6. 1. 2017 žalobce zopakoval, že V. T. použil dne 18. 7. 2016 vozidlo registrační značky X k soukromým účelům a nešlo tedy o výkon závislé činnosti pro žalobce. Jako přílohu předložil Osvědčení o registraci vozidla (tzv. velký technický průkaz), v němž je jako vlastník vozidla registrační značky X uvedena společnost P. P. s. r. o.
67. Shrnuto, stran skutkového stavu bylo zjištěno, že v prostorách společnosti Holz Schiller, s. r. o. byl dne 18. 7. 2016 naložen náklad na nákladní automobil registrační značky X. Nákladní automobil řídil V. T., zaměstnanec společnosti žalobce, který byl po vyjetí

z areálu Holz Schiller, s. r. o. následně kontrolován hlídkou Policie ČR. V rámci kontroly však bylo zjištěno, že do tachografu vozidla nebyla vložena karta řidiče V. T., ale P. P. . Již před nalézacím správním orgánem bylo tvrzeno, že a) V. T. použil dne 18. 7. 2016 vozidlo registrační značky X k soukromým účelům, a b) předmětné vozidlo není ve vlastnictví společnosti ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o. To bylo v odvolacím řízení doloženo velkým technickým průkazem.

68. Krajský soud stran „soukromé aktivity“ V. T. uvedl v původním rozsudku toto: *„Žalobce několikrát uvedl, že příslušná jízda dne 18. 7. 2016 byla V. T. realizována pro jeho soukromé účely. Žalobce však ustal pouze v rovině tohoto v podstatě jednouchého tvrzení. Oproti tomu ale stojí několik faktů, s nimiž argumentovaly správní orgány – V. T. byl zaměstnancem ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o.; náklad, který byl naložen v areálu Holz Schiller, s. r. o. do automobilu řízeného V. T., byl co do množství i ceny ztotožněn s tím, co si objednala ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o.; v tachografu vozidla byla vložena karta řidiče na jméno jednatele ZAHRADNICTVÍ PLZEŇ s. r. o.“*
69. Soud na těchto závěrech trvá. Žalobce založil svoji obranu na tvrzení, že jeho zaměstnanec, tedy osoba naplňující znaky podle § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupek, V. T., řídil vozidlo pro své vlastní účely. Ničím toto své tvrzení ale nepodložil. A jistě tak učinit mohl. Jako zodpovědný zaměstnavatel jistě musel mít přehled o tom, kdy je vozidlo využíváno V. T. nikoliv pro žalobce, ale pro páně T. soukromé účely. Minimálně ve vztahu k projetým pohonným hmotám je taková rozlišující evidence více než důležitá. Stejně tak bylo v žalobcově zájmu, aby jeho zaměstnanec V. T. předložil správnímu orgánu např. seznam jeho soukromých jízd, pro které použil automobil svého zaměstnavatele. Nic takového se ovšem nestalo. Místo toho byly žalobcem navrženy výslechy V. T., žalobce a zasahujících policistů, aniž by bylo ovšem vyjeveno, co přesně mají takové důkazy doložit. A stojí-li proti žalobcovu v podstatě vágnímu tvrzení hned několik logicky do sebe zapadajících argumentů správních orgánů, které ono žalobcovo tvrzení vyvracející, nebylo důvodu nepřítakat závěrům správních orgánů o přičitatelnosti jednání Václava T. žalobci. Ostatně, to, že jednání V. T. je přičitatelné žalobci, považuje za správný závěr i Nejvyšší správní soud, když výslovně uvedl, že (již) zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že přičítat T. jednání je třeba stěžovatelce a že ona byla v rozhodné době „dopravcem“, přičemž tvrzení stěžovatelky o „soukromé aktivitě“ V. T. se nejeví věrohodné (viz výše citace rozsudku NSS). Ze stejného důvodu soud neprovedl žalobcem navržené důkazy výpověďmi (účastnickou/svědeckými).
70. Další žalobcovou argumentací bylo, že není provozovatelem motorového vozidla registrační značky X.
71. Předně, soud na prvním místě akcentuje rozdíly mezi odpovědností založenou zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a zákonem č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě.
72. Ano, žalobce tvrdí, že *„téměř veškerá doprava uskutečňovaná pro účely žalobce, tj. pro vlastní účely žalobce, je ze strany žalobce řešena externě subdodávkami“*. Nikde však nezaznělo, že tomu tak bylo i dne 18. 7. 2016 při přepravě dřevního odpadu – kůry od dodavatele Holz Schiller, s. r. o. Je to do určité míry logické – žalobce svoji obranu založil na zpochybnění účelu jízdy realizované V. T. (viz výše) a fakt, že není vlastníkem/provozovatelem předmětného automobilu, připojil jen jakousi doplňkovou argumentaci. Ale jak je uvedeno, je třeba rozlišovat mezi odpovědností založenou zákonem o provozu na pozemních komunikacích a zákonem o silniční dopravě. Zatímco v prvním případě může

mít fakt, že žalobce je či není vlastníkem/provozovatelem motorového vozidla, bez dalšího zásadní důsledky stran odpovědnosti (typicky otázka odpovědnosti za přestupek řidiče/provozovatele motorového vozidla), v případě odpovědnosti ve smyslu § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě tomu tak není. Dopravcem, na něhož dopadá odpovědnost podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, je ve smyslu § 2 odst. 4 téhož zákona fyzická nebo právnická osoba provozující silniční dopravu. To však nelze zaměňovat s podnikáním v silniční dopravě (§ 2 odst. 4 poslední věta zákona o silniční dopravě), což je činnost tuzemského dopravce provozujícího silniční dopravu pro cizí potřeby. Tu žalobce skutečně neprovozuje. Na žalobce jistě nedopadá ani ustanovení § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Avšak podle § 2 odst. 2 téhož zákona platí, že *silniční dopravou* (tedy činností provozovanou mj. právnickou osobou, kterou žalobce bezesporu je) *pro vlastní potřeby* [nebylo prokázáno, že by dřevní odpad byl přepravován V. T. pro jeho potřebu, a zároveň nebylo vyvráceno (spíše naopak), že by ona kůra nebyla přepravována pro žalobce] je *doprava, kterou se zajišťuje podnikatelská činnost, k níž je osoba provozující silniční dopravu oprávněna podle zvláštních právních předpisů a při níž nedochází ke vzniku závazkového vztahu, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí* (obdobně srov. rovněž § 2 odst. 4 věta druhá). Podnikatelskou činností podle § 2 odst. 2 zákona o silniční dopravě se nerozumí provozování silniční dopravy pro cizí potřeby (to je podnikání v silniční dopravě ve smyslu § 2 odst. 4 poslední věty téhož zákona), ale podnikatelská činnost, k níž je „osoba“, tedy žalobce, oprávněna podle zvláštních právních předpisů, konkrétně podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů. Na veřejně dostupném serveru www.info.mfcr.cz je zjištěné, že žalobcovými ekonomickými činnostmi jsou: 47760: *Maloobchod s květinami, rostlinami, osivy, hnojivy, zvířaty pro zájmový chov a krmivy pro ně; 00: Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; 74: Ostatní profesní, vědecké a technické činnosti*. Ze stejného zdroje pak lze zjistit, že předmětem žalobcova podnikání je *Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona* a obory činnosti jsou následující: *Poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost; Činnost odborného lesního hospodáře a vyhotovování lesních hospodářských plánů a osnov; Diagnostická, zkušební a poradenská činnost v ochraně rostlin a ošetřování rostlin, rostlinných produktů, objektů a půdy proti škodlivým organismům přípravky na ochranu rostlin nebo biocidními přípravky; Nakládání s reprodukčním materiálem lesních dřevin; Zpracování dřeva, výroba dřevěných, korkových, proutěných a slaměných výrobků; Vydavatelské činnosti, polygrafická výroba, knihařské a kopírovací práce; Výroba kovových konstrukcí a kovodělných výrobků; Povrchové úpravy a svařování kovů a dalších materiálů; Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti; Zprostředkování obchodu a služeb; Velkoobchod a maloobchod; Skladování, balení zboží, manipulace s nákladem a technické činnosti v dopravě; Realitní činnost, správa a údržba nemovitostí; Pronájem a půjčování věcí movitých; Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků; Projektování pozemkových úprav; Příprava a vypracování technických návrhů, grafické a kresličské práce; Fotografické služby; Služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy; Poskytování technických služeb*. Mnohé (= *Poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost; Nakládání s reprodukčním materiálem lesních dřevin; Zpracování dřeva, výroba dřevěných, korkových, proutěných a slaměných výrobků*) z uvedeného portfolia žalobcových činností, k nimž je oprávněn „podle zvláštních právních předpisů“, je jistě oporou pro dílčí závěr, že přeprava dřevní kůry byla realizována právě k zajištění žalobcovy podnikatelské činnosti. A naopak, žalobce ničím neprokázal, že tomu tak

nebylo. Pouze to, že není vlastníkem/provozovatelem předmětného motorového vozidla, takovým důkazem totiž není. Jiná by byla situace, kdyby žalobce předložil např. objednávku pro společnost P. P. s. r. o. na přepravu kůry, významné by jistě bylo i to, kdyby byl V. T. zároveň i zaměstnancem společnosti P. P. s. r. o. Nic takového (ani jiného) však nebylo tvrzeno, natož prokázáno.

73. Stejně tak kasační soud ve svém shora citovaném rozsudku stran této okolnosti uvedl následující: „[32] *Otázka, kdo byl vlastníkem samotného vozidla (jiná společnost s ručením omezeným, jejímž jediným společníkem a jednatelem v rozhodné době byl taktéž P. P.; v rozhodné době měla obchodní firmu P. P. - zahrady s.r.o., IČ: 28053516), nemusí být ohledem na výše uvedenou kombinaci dvou okolností důležitá, ledaže by řidič T. materiál zjevně určený pro stěžovatelku přepravoval jakožto zaměstnanec obchodní společnosti P. P. - zahrady s.r.o. či touto společností jinak k tomu zjednaná osoba.*“. Nic takového žalobce v řízení netvrdil, omezil se pouze na to, že V. T. podnikl onu jízdu pro své vlastní potřeby. A to bylo v řízení vyvráceno.
74. V další fázi musel soud posoudit, zda lze v žalobcově případě uvažovat o naplnění liberačních důvodů ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupek.
75. Stran případných liberačních důvodů žalobce tvrdil, že náležitým způsobem své řidiče proškolil [k tomu srov. text žaloby na její str. 4: *Žalobce pak dále uvádí, že si je zcela vědom svých zákonných povinností (...) totiž dbát o to, aby jeho zaměstnanci, obzvláště řidiči motorových vozidel, dodržovali platné předpisy. Žalobce má dále za to, že podnikl veškerá možná opatření, aby všichni řidiči jím provozovaných vozidel stanovené podmínky respektovali. S výjimkou proškolení svých zaměstnanců a neustálého napomínání k dodržování platných norem však žalobce nemá jinou objektivní možnost kontrolovat, zda jeho zaměstnanci v danou chvíli všechny předpisy řádně plní a to především v době, kdy je realizována jejich soukromá cesta za soukromými účely, jako je tomu v daném případě. Žalobce dále zdůrazňuje, že zpětně provádí kontroly a v případě zjištění pochybení se snaží takovým situacím předejít, nicméně nemá možnost zabránit porušení právního předpisu právě ve chvíli, kdy k němu dochází.*].“.
76. Dle názoru soudu liberační důvody naplněny nebyly. Sotva lze hovořit o tom, že žalobce podnikl veškerá možná opatření, aby všichni řidiči jím provozovaných vozidel stanovené podmínky (= dodržování platných předpisů) respektovali, za situace, kdy a) V. T. měl volně k dispozici kartu řidiče P. P. , kterou b) založil do tachografu jím řízeného vozidla, přičemž c) žalobce nebyl schopen jakkoliv dokumentovat, jakým způsobem eviduje využívání vozidla pro účely vlastní, resp. pro jeho využití třetí osobou (zde V. T.) pro jeho soukromé jízdy.
77. Soud rovněž neshledal důvod pro navrhované upuštění od pokuty, příp. její snížení.
78. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
79. Soud v dané věci nedospěl k závěru, že by pokuta ve výši 85 000 Kč byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, což je jeden ze stěžejních předpokladů pro postup ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě mohla být žalobci uložena

pokuta až do výše 500 000 Kč. Je tak zřejmé, že výsledná výše sankce představuje 17 % zákonného maxima, což ani zdaleka nepředstavuje zjevně nepřiměřenou sankci. Dále, soud je přesvědčen, že správní orgány náležitě odůvodnily výši ukládané pokuty (v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí), vzaly v úvahu všechna kritéria a také je náležitým způsobem aplikovaly. A stran tvrzeného likvidačního charakteru pokuty, který je rovněž třeba brát v úvahu, soud musí konstatovat, že veškerá taková tvrzení jsou jen obecná, nekonkrétní a nepodložená žádným důkazem. Ani v tomto směru proto nebylo možné žalobci vyhovět.

80. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního.
81. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl žalobcem navržené důkazy – výsledch V. T. a výsledch policistů provádějících kontrolu dne 18. 7. 2016 –, neboť by to bylo, vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[VIII] Náklady řízení

82. Pro výrok o náhradě nákladů řízení je rozhodující finální úspěch, nikoliv mezitímní (žalobcův) úspěch v řízení o kasační stížnosti. Plný úspěch ve věci tak měl žalovaný správní orgán, který by měl podle § 60 odst. 1 věty první s.ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 25. 8. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu